

den højtærede Konseilspræsident paa aller-nærmeste Haand. Naar han nu ved alle Løjligheder har saa vanskeligt ved at besvare Henvendelser eller at begrunde sin Stilling overfor dette Ting, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at det nærmest er, fordi han i Virkeligheden ikke har nogen Stilling, ikke har tænkt den Sag længere igennem, end Omstændighederne nøde ham til for at gøre ethvert enkelt Skridt. Det har været Konseilspræsidentens Naturel, saa længe jeg har kendt ham, saa længe han har haft med politisk Arbejde og senere med politisk Ledelse at gøre her i Tinget, kun at arbejde saadan, at det er Dagen og Vejen, kun at se paa, hvad vi skulle gøre i Dag. Naar der saa er Spørgsmaal om, hvad vi skulle gøre i Morgen, eller hvad vi skulle gøre, naar det viser sig, at en Sag ikke gaar den Vej, som vi ventede, at den skulde gaa, saa har Konseilspræsidenten aldrig haft andet Svar end: Saa kunne vi altid snakke om det. Men det er ikke politisk, det er ikke Underlaget for en sikker politisk Udvikling. Skal en Ting politisk med nogen som helst Forhaabning og Forventning kunne tages op til virkeligt Arbejde, maa det kræves, at den, der er Leder og Fører, i Virkeligheden har sine Tanker udover det aller-nærmeste og det første Skridt. Det maa kræves, at han har forudset de Vanskeligheder, som ville møde paa Sagens Vej, og at han nogenlunde har gjort sig fortrolig med, hvordan han da vil tage Parade overfor de Anfald, som hans Stilling og Arbejde ville møde paa Vejen.

Nu har jo Konseilspræsidenten selv afvist at give et klart Svar paa Forespørgselen med den Begrundelse, at vi vide jo ikke, hvorledes det vil gaa med Grundlovsændringen. Men det er netop derfor, vi spurgte, for at faa Besked, om han vidste noget nærmere. For os andre, der staa udenfor, er det umuligt at tænke os, at man kan faa Grundlovsændringen gennemført i indeværende Samling. Saa kan man jo ganske vist sige, at saa kunne vi tage den op til næste Aar. Men derved trækker man jo blot Uretten længere ud og rejser ny Vanskeligheder. Hvis den højtærede Konseilspræsident endda kunde sige os, at han havde nogen Forventning om, at det endnu er muligt, at Landstinget vilde tage Sagen op og føre den igennem, var det jo allerede en Trøst. Ganske vist tyder jo alt paa Samlingens Slutning, men vi have jo set, at man for en forholdsvist meget mindre Ting, for den bekendte Pryglelovs Skyld, kunde holde Tin-

gene inde, jeg husker ikke, om det var 14 Dage eller mere; saa kunde man jo ogsaa nok holde dem sammen, hvis der var Ud-sigt til at gennemføre et saa stort Spørgsmaal. Havde den ærede Konseilspræsident det mindste at knytte sine Forhaabninger til i saa Henseende, kunde vi jo nok have nogen Taalmodighed, men det har han ikke. Han siger bare, at vi skulle ikke afbryde Forhandlingerne paa det nuværende Tidspunkt. Men det er jo netop det, han selv gør ved nu at slutte Samlingen. Saa ligger det hele der. Saa kan Landstinget med en vis formel Berettigelse sige, at hvis Konseilspræsidenten havde taget alvorlig fat paa at søge Forhandling med Udvalget og havde givet den fornøden Tid, kunde man maaske dog have faaet noget ud af det. Jeg ved ikke, om det vil sige det; men der er i alt Fald en Mulighed derfor.

Men hvis Konseilspræsidenten ikke har andet at holde sig til, end hvad vi alle vide, skal jeg indrømme, at saa er der ikke megen Grund til at holde Rigsdagen inde, man saa maa han ogsaa gøre sig klar over, at saa er Vognen væltet; og saa bliver Spørgsmaalet om, hvorledes han vil komme til at køre videre. Det kan jo ikke nægtes, at Konseilspræsidenten har faaet en haard Behandling af sine nærmeste Venner, af dem, der holder hans Liv i deres Hænder, de frikonservative. De ere ganske vist kun faa og smaa, men det er dog dem, det hele staaar paa, det er dem, han har at takke for sit Liv, hver eneste Dag, der gaar. Det er dem, han maa knytte sine Forhaabninger til. Men det er ganske vist haardt nok, som de have taget paa ham. I og for sig er det jo ret naturligt, at de have taget det paa den Maade. Jeg vil sige, de have jo lært det af Venstre selv. De sige: Vi holde os til Konseilspræsidenten og ville have en ordentlig Besked af ham. Naar han kommer og siger, at Afgørelsen skal gaa for sig andetsteds, i Statsraadet, ere vi jo hernede vante til at blive spiste af med det, vi kunne nok ogsaa sige, at det er et daarlig Svar, det oplyser ikke noget, men vi kunne ikke gøre videre. Oppe i Landstinget er det imidlertid noget andet. Der vil man have Besked rent ud af Posen. Statsraadet, siger de der, have vi ikke noget med at gøre, vi holde os til den, der er ansvarlig, til Ministeren, vi ville vide hans Mening, og det er jo den samme Tankegang, som Venstre altid har fulgt. Jeg synes derfor, det er meget naturligt, at Landstinget kræver Oplysninger som Grundlag for denne Sags Løsning.